KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
DEN 23. MAJ 1984 [1]

Srl Bensider m.fl.
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 50/84 R

Sammendrag

Foreløbige forholdsregler — udsættelse af fuldbyrdelse — betingelser — hovedsagen anlagt for sent

(EKSF-traktaten, art. 39; procesreglementet, art. 83, stk. 2)

I sag 50/84 R

SRL BENSIDER, via Pionieri dell'Aria 99, 33080 Roveredo in Piano (Italien),

SA SIPROTOLE, 38, rue des deux Églises, 4108 Neupre (Belgien),

SA VILLEVOYE-INTERTOL, 13, rue des Peupliers, 4430 Alleur (Belgien),

SPRL HAIDON ET HUBIN, 71, Grand'Route, Tihange-lez-Huy (Belgien),

JEAN MORSA, forhandler af metalprodukter, 23, avenue du Cheret, 4920 Embourg-Chaudfontaine (Belgien),

SOCIÉTÉ COOPÉRATIVE DY METAL, 172, rue Georges-Moreau, 1070 Bruxelles (Belgien),

SA CHARLEMETAL, 347/1 avenue des Croix de Guerre, 1120 Bruxelles (Belgien),

ved advokat René Swennen, Liège, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jean Wagener, 10 A, boulevard de la Foire,

sagsøgere,

mod

1 — Processprog: Fransk.

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, 200, rue de la Loi, 1049 Bruxelles, ved sin juridiske konsulent E. Lasnet som befuldmægtiget og med valgt adresse hos Manfred Beschel, Kommissionens juridiske tjenste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg, Luxembourg,

sagsøgt,

angående en begæring i medfør af EKSF-traktatens artikel 39 om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning nr. 3717/83/EKSF af 23. december 1983 om for jern- og stålvirksomheder og stålhandlende at indføre en produktionsattest og et ledsagedokument for leverancer af visse produkter,

har

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

afsagt følgende

KENDELSE

I — Sagsfremstilling

1. Ved beslutning af 23. december 1983 har Kommissionen for jern- og stålvirksomheder og stålhandlende indført en produktionsattest og et ledsagedokument for leverancer af visse produkter. Ifølge beslutningen er leveringen til de andre medlemsstater af de produkter, der er opregnet i beslutningens bilag I, betinget af, at der fremlægges et ledsagedokument. Dokumentet skal forelægges toldkontoret i forsendelsesmedlemsstaten, og skal, efter at dets rigtighed er blevet bekræftet af nævnte toldkontor, deponeres hos et toldkontor i bestemmelsesmedlemsstaten sammen med erklæringen om produktets overgang til frit forbrug. Der gælder særlige regler om import fra et tredjeland af produkter med oprindelse i Fællesskabet.

2. Foretages leveringen af en handlende, skal der endvidere forelægges en af producenten udfærdiget produktionsattest. Den eksporterede mængde skal anføres på attesten. Efter at transaktionen er afsluttet, skal den handlende tilbagesende attesten til producenten.

3. Det fremgår af betragtningerne til beslutningen af 23. december 1983, at produktionsattesten og det ledsagedokument, der skal følge med leverancen, er blevet indført for at gøre det muligt at erhverve et fuldstændigt og præcist billede af handelsstrømmene inden for Fællesskabet med henblik på for hver medlemsstat at oprette pålidelige statistikker vedrørende en række jern- og stålprodukter, ikke blot de produkter, der hidrører fra de andre medlemsstater, men også dem, der hidrører fra tredjelande. Det påhviler i dette øjemed medlemsstaterne at give Kommissionen meddelelse om de statistikker, der er

udarbejdet på grundlag af oplysningerne fra toldmyndighederne.

4. Ifølge beslutningen udelukker den omstændighed, at det eller de nævnte dokumenter ikke forelægges toldkontoret, imidlertid ikke, at leverancen gennemføres, forudsat jern- og stålvirksomheden eller den pågældende stålhandlende hos det kompetente toldkontor i forsendelsesmedlemsstaten, eller i givet fald hos importmedlemsstaten, stiller en sikkerhed på 43 ECU pr. ton produkt. Sikkerhedsstillelsen tilbagebetales efter afslutningen af de i beslutningen nævnte formaliteter og inden 15 arbejdsdage efter, at sikkerheden er blevet deponeret, forudsat de omhandlede dokumenter fremlægges i fuldstændig og korrekt udfyldt stand (jfr. artikel 4, stk. 3 og artikel 6).

5. Ved stævning, registreret på Domstolens justitskontor den 25. februar 1984, har sagsøgerne anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 23. december 1983. Ved et særskilt dokument, registreret samme dag på Domstolens justitskontor, har sagsøgerne i medfør af EKSF-traktatens artikel 39 indgivet begæring om udsættelse af den anfægtede beslutnings gennemførelse.

II — Skriftveksling

6. Sagsøgerne har i begæringen om udsættelse principalt nedlagt påstand om, at gennemførelsen af Kommissionens beslutning nr. 3717/83/EKSF af 23. december 1983 udsættes. Subsidiært har de nedlagt påstand om, at udsættelsen begrænses til at angå jern- og stålprodukter af sekundakvalitet. I en senere skrivelse, som sagsøgerne har indgivet på foranledning af Domstolens kendelse af 28. marts 1984 i sag 37/84 R, har sagsøgerne begrænset deres begæring om udsættelse til at angå jern- og stålprodukterne af sekundakvalitet.

7. Til støtte for deres begæring har sagsøgerne gjort gældende, at den anfægtede beslutning er behæftet med magtfordrejning i forhold til dem, idet den officielt er indført med henblik på oprettelse af pålidelige statistikker og en bedre information af jern- og stålvirksomhederne vedrørende den del af produktionen, som leveres af de stålhandlende i de andre medlemsstater, men i virkeligheden forfølger den det hemmelige formål at kontrollere handelsstrømmene mellem medlemsstaterne i det øjemed at gøre det muligt for medlemsstaterne at overvåge udviklingen i handelsstrømmene og regulere disse, når de afviger fra den traditionelle samhandel.

8. For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at den anfægtede beslutning er i strid med EKSF-traktatens artikel 95, idet de beføjelser, der ved denne artikel er tillagt Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, er begrænset i kraft af artikel 95's udtrykkelige henvisning til Fællesskabets formål således som disse nærmere er angivet i artiklerne 2, 3 og 4.

9. Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at den anfægtede beslutnings artikel 4 er i strid med EKSF-traktatens artikel 4, litra b) og litra d), fordi beslutningen pålægger de stålhandlende at lade et ledsagedokument følge med deres leverancer til de andre af Fællesskabets medlemsstater på trods af, at følgende forholdsregler eller fremgangsmåder ifølge de nævnte bestemmelser i EKSF-traktaten er forbudt som værende uforenelige med fællesmarkedet for kul og stål: forholdsregler eller fremgangsmåder, som medfører en forskelsbehandling af producenter, købere eller forbrugere, forholdsregler om fremgangsmåder, der hindrer køberens frie valg af leverandør samt restriktive fremgangsmåder, der tilsigter opdeling eller udnyttelse af markederne.

10. Til støtte for sine påstande har sagsøgerne fremlagt en telex af 20. februar 1984.

11. Hvad angår den begærede foranstaltnings uopsættelige karakter har sagsøgerne henvist til de alvorlige vanskeligheder, som de stålhandlende er blevet udsat for, der sælger produkter af sekundakvalitet, til hvilken kategori alle sagsøgerne hører. Sagsøgerne har således haft de største vanskeligheder med at formå jern- og stålfabrikkerne til at udstede produktionsattester. De henviser i den forbindelse til de skrivelser, de har tilsendt Kommissionen for De europæiske Fællesskaber. Sagsøgerne anfører, at beslutningen afskærer de private handlende fra at oprette de lagre, som er nødvendige for, at de kan drive virksomhed. En handlende ved ikke altid, hvilket land han vil sælge til, når han køber produktet. Bestemmelseslandet skal imidlertid opgives i den 3. rubrik i den produktionsattest, som er udarbejdet af Kommissionen. Endelig foreligger der en række toldtekniske hindringer, fordi kun originalen af produktionsattesten kan forevises toldmyndighederne. En produktionsattest, der er udstedt af en jern- og stålfabrik, kan tænkes at angå en vis mængde uklassificerede produkter, som den handlende afhængig af de foreliggende ordrer ønsker at fordele mellem flere kunder. Dette vil han blive afskåret fra på grund af den produktionsattest, der cirkulerer mellem toldkontoret og hans forretningssted.

12. Endelig indebærer den anfægtede beslutning ifølge sagsøgeren, at hele den private handlendes transaktionsnet blotlægges, hvilket er til stor fordel for producenterne. Produktionsattesten skal jo tilbagesendes producenten, når den er godkendt af toldkontoret.

Vedrørende sagens formalitet

13. I sit indlæg har Kommissionen gjort gældende, at hovedsagen helt klart må afvises.

14. Den anfører således, at stævningen i hovedsagen blev indleveret på Domstolen den 25. februar 1984, men for seks af de syv sagsøgende virksomheder, som har hjemsted i Belgien, burde have været indleveret senest den 17. februar 1984, da søgsmålsfristen i EKSF-traktatens artikel 33, jfr. procesreglementets artikler 80 og 81 og bilag II, er ufravigelig.

15. Hvad angår den syvende sagsøger, Srl Bensider, som for Domstolen har oplyst at være et italiensk anpartsselskab med hjemsted i Italien, har Kommissionen gjort gældende, at søgsmålfristen — iberegnet de ti dage, hvormed den forlænges under hensyn til afstanden — i henhold til procesreglementets artikel 81 og dette bilags artikel I udløb senest den 25. februar 1984 (incl.). Følgelig er sagen rettidigt indgivet for Srl Bensider's vedkommende.

16. Også den af dette selskab anlagte sag må imidlertid ifølge Kommissionen klart afvises fra realitetsbehandling. På tidspunktet for sagens anlæg den 25. februar 1984 (incl.) var Srl Bensider nemlig ikke indført i handelsregisteret. Følgelig var selskabet ikke efter gældende italiensk ret en juridisk person den 25. februar 1984 og havde dermed heller ingen partshabilitet.

17. Det fremgår ifølge Kommissionen udtrykkeligt af den italienske lov om den borgerlige retspleje, navnlig artiklerne 2331 og 2475, at selskaber først erhverver status som juridisk person ved indførelsen i handelsregisteret. Ved sit skriftlige indlæg af 4. maj 1984 har de sagsøgende selskaber fremsat deres bemærkninger til Kommissionens formalitetsindsigelse i hovedsagen og besvaret anmodningen fra Domstolens præsident

om fremlæggelse af bevis for enten, at Srl Bensider ifølge gældende ret på sit hjemsted var gyldigt stiftet som selskab på tidspunktet for indleveringen af stævningen i hovedsagen, eller at selskabet (ved fremlæggelse af dokumentation) på anden måde besad den fornødne partshabilitet og derved var berettiget til at anlægge sag i medfør af EKSF-traktatens artikel 33.

18. Sagsøgerne har i den forbindelse blandt andet anført, at Srl Bensider blev stiftet ved et notarialbekræftet dokument af 9. februar 1984 på hjemstedet i Pordenone. Det blev den 13. marts 1984 indført i handelsregisteret ved tribunale di Pordenone under nr. 6544, dvs. efter at nærværende sag var anlagt. På generalforsamlingen den 4. april 1984 godkendte Srl Bensider alle de retshandler, selskabets eneadministrator, Benedet Bruno, havde indgået forud for godkendelsen og indførelsen i selskabsregisteret ved tribunale di Pordenone, herunder de af nævnte administrator i nærværende sag trufne dispositioner.

19. Forklaringen på, at indførelsen i handelsregisteret først skete den 13. marts, må ifølge sagsøgerne søges i de formaliteter, som først skulle gennemføres i forbindelse med indførelsen i registeret. I overensstemmelse med gældende praksis i Italien blev de retshandeler, der var indgået af selskabets eneadministrator før selskabet blev indført i handelsregisteret, efterfølgende godkendt på generalforsamlingen den 4. april 1984. En sådan godkendelse har tilbagevirkende gyldighed.

20. Hermed må ifølge sagsøgerne stå fast, at selskabet havde partshabilitet fra dets stiftelse, dvs. fra den 9. februar 1984.

21. Efter sagsøgerens opfattelse påberåber Kommissionen sig ved Domstolen en intern regel i italiensk ret, som hverken findes i EKSF-traktaten eller i Domstolens procesreglement. Visse lovgivninger gør partshabiliteten betinget af en forudgående indførelse i handelsregisteret. Retsvirkningerne af, at denne formalitet er opfyldt, veksler fra det ene retssystem til det andet, men Domstolens procesreglement indeholder ingen regler herom. Sagsøgerne mener heraf at måtte udlede, at den bestemmelse, Kommissionen har påberåbt sig, udelukkende gælder ved retterne i Italien, men ikke ved De europæiske Fællesskabers Domstol.

22. Samtlige de øvrige selskaber, fra hvem sagsanlægget hidrører, beskæftiger sig udelukkende med forhandling af jern- og stålprodukter af sekundakvalitet. Sagsøgerne var berettiget til at anlægge en og samme sag på grund af den konneksitet, ja uadskillelige forbindelse, der forener deres fælles søgsmål. Derfor bør der ydes samtlige sagsøgere en længere søgsmålsfrist, nemlig den frist, der gjaldt for Srl Bensider.

Grunde

23 Det fremgår af procesreglementets artikel 83, stk. 2, at betingelsen for at udsætte gennemførelsen af beslutningen og udstede foreløbige forholdsregler er, at det godtgøres, at der foreligger omstændigheder, der medfører uopsættelighed; desuden skal nødvendigheden af, at de begærede forholdsregler umiddelbart forekomme berettiget af faktiske og retlige grunde.

24 Hvad angår de seks sagsøgere, som har hjemsted i Belgien, er det åbenbart, at hovedsagen er anlagt efter udløbet af de i EKSF-traktaten fastsatte frister. Hvis Domstolen under disse omstændigheder afsagde kendelse om, at gennemførelsen af Kommissionens beslutning skulle udsættes, ville der herved være åbnet adgang for omgåelse af traktatens præceptive frister for indgivelse af annullationssøgsmål. Begæringen må derfor afvises.

25 Hvad angår selskabet Bensider, er hovedsagen anlagt inden for den fastsatte frist. Hvorvidt dette selskab på tidspunktet for stævningens indlevering havde den fornødne partshabilitet, er det ikke under nærværende kendelse nødvendigt at tage stilling til, selv ikke foreløbigt. Det er tilstrækkeligt at fastslå, at selv om den for selskabet gunstigste opfattelse lægges til grund, vil Bensider tidligst kunne anses for stiftet den 9. februar 1984. Selskabet har til støtte for sin begæring om udsættelse gjort gældende, at Kommissionen har begået magtfordrejning i forhold til selskabet ved udstedelsen af beslutningen af 23. december 1983. Da selskabet imidlertid endnu ikke bestod på dette tidspunkt, er det indlysende, at Kommissionen ikke har kunnet begå magtfordrejning i forhold til selskabet. Da det desuden ikke har kunnet anføre sådanne faktiske og retlige omstændigheder, at nødvendigheden af at udsætte genudsætte gennemførelsen af den anfægtede beslutning umiddelbart forekommer berettiget, kan heller ikke dette selskabs begæring tages til følge.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

før endelig afgørelse træffes:

1. **Begæringen tages ikke til følge.**

2. **Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Således bestemt i Luxembourg den 23. maj 1984.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident